

dem under den Kaldelsesmaade, som nu bestaar og har bestaaet siden 1903, er indlysende nok. Usikkerheden i deres Befordringsforhold er ikke bleven bedre ved, at Menighedsraadsloven af 1903 er bortfalden. Tværtimod er der siden indført Regler, som ere endnu mindre tilfredsstillende, nemlig ved Cirkulæret af 8. Januar 1910. Det er dette Cirkulære, som for Øjeblikket gælder med Hensyn til Menighedens Deltagelse i Besættelse af Præsteembeder, og det forekommer mig, at navnlig enhver kirkelig-sindet Mand maa ønske, at det Cirkulære kunde blive afløst af lovbundne Regler, som ere godkendte af Lovgivningsmagten, godkendte af Folketing og Landsting. Det nævnte Cirkulære giver i det hele taget meget løse Regler for Menighedernes Indfyldelse paa Præstekaldelsen, saa løse, at det mange Gange er vanskeligt at afgøre, om der skal tages Hensyn til det nedsatte Udvalgs Ønske eller ikke, og navnlig forekommer det mig, at man netop fra kirkelig Side, hvor man ønsker de saakaldte kirkelige Garantier, som imidlertid ikke kunne gives ved Hjælp af Lovbestemmelser, maatte ville fjerne eller ophæve den ved nævnte Cirkulære skabte Ordning, at Indstillingen til Besættelse af Præsteembeder kom fra Udvalg, som vare valgte paa en saadan Maade, „at man vil lægge afgørende Vægt paa, at der var givet samtlige i Sognet boende, til Folkekirken hørende Personer over 25 Aar Adgang til at deltage i Valget“. Saaledes lyder udtrykkelig Udtalelsen i Ministeriets Cirkulære. Af disse Grunde ser jeg ikke rettere, end at det vil være til Gavn baade for Menighederne og for Præsterne og derigennem for Folkekirken, om vi vedtog det Forslag, som nu er vedtaget i det andet Ting. Thi hvis Lovforslaget nu forkastes, hvilke Regler gælde saa? Saa gælde de Regler, jeg nylig har nævnt, Reglerne i Cirkulæret af 8. Januar. Saa faa Præsterne intet Lønningstillæg af Statskassen. De 25,000 Kr., som her foreslaas, i Forbindelse med hvad der uddeles af Stiftsmidlerne, ville i en væsentlig Grad i Form af Alderstillæg kunne afhjælpe de værste Ulemper, som nu bestaa i Præsternes Lønningsforhold. Hvis dette Forslag forkastes, faa Præsterne intet Alderstillæg efter Tjenestetid, og Kaldelsesmaaden vedbliver at være værre for Præsterne, end den her foreslaaede. Jeg synes, det vilde være et sørgeligt Resultat af vore Forhandlinger angaaende denne Sag, og jeg tror ikke, at man kan finde nogen Trøst deri, at Præsterne maa spekulere over og maaske blive uenige om, hvem det skyldes, at Resultatet

blev saa sørgeligt, enten Folketinget eller Landstinget.

Madsen-Mygdal: Som det er det høje Ting bekendt, har jeg ikke haft Ordet her i denne Sal i den sidste Tid, medens jeg tidligere ikke saa sjældent havde det. En væsentlig Grund hertil er den, at min Læge har paalagt mig eller i hvert Fald tilraadet mig indtil videre saa vidt muligt at holde mig i Ro og vogte mig for særlig Bevægelse. Imidlertid tænker jeg, at det kan gaa an, at jeg knytter nogle Bemærkninger til den foreliggende Sag, som interesserer mig i høj Grad. Jeg skal ikke holde nogen lang Tale, men jeg vil gerne sige et Par Ord til Begrundelse af min Stilling, det kunde jo være, at det kunde have Betydning for andre ærede Medlemmers Stilling. En Betragtning, som har været gjort gældende meget stærkt gennem Tiderne, som har været gjort gældende i mange, mange Aar, ogsaa i Aar, og som ogsaa har været antydet i Forhandlingen i Dag, er den, at en Kirkeforfatning er Grundlovens Bud, at man ikke er i Overensstemmelse med Grundloven og med Grundlovsfædrene, naar man ikke vil arbejde for en Kirkeforfatning. Jeg tror, at denne Opfattelse beror paa en stor Misforstaaelse. Jeg tror endvidere, at denne Misforstaaelse i ikke ringe Grad har haft Indflydelse ogsaa paa den Stilling, adskillige ærede Medlemmer baade i og udenfor denne Sal have taget til den foreliggende Sag. Det er mig derfor magtpaaliggende at gøre et Par Bemærkninger om denne Misforstaaelse, som jeg kalder det, at Grundloven kræver en Kirkeforfatning, at det er Grundlovens Hensigt, at vi skulle arbejde hen til en Kirkeforfatning. Jeg skal gerne indrømme, at Ordet „Forfatning“, som det staar i § 75, frister til en saadan Tankegang, men det er lige saa bekendt, at Ordet „Forfatning“ betyder to Ting. Det kan betyde en repræsentativ Forsamling med raadgivende eller besluttende Myndighed, som man nu tager det, men det kan ogsaa betyde „Tilstand“. Vi sige f. Eks. tidt i daglig Tale, at den og den Ting befinder sig i en daarlig Forfatning, det vil sige daarlig Tilstand. Begge disse Opfattelser af Ordet Forfatning bleve gjort stærkt gældende fra forskellig Side paa den grundlovgivende Rigsforsamling, og jeg tror, at en opmærksom Gennemlæsning af den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger vil gøre det klart, at det har ikke været Grundlovsfædrenes Mening, at der skulde arbejdes hen til en Kirkeforfatning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at i Begyndelsen havde den første